

Kis

LART

IRODALMI FOLYÓIRAT

Magyari Barna Szemesata

*ez a pillanat tavasz felé halad
vers-parcellámat díszíti a hajad*

*hergel a világ mosolygós orcáddal
gyorsuló pulzusom duhaj madárdal*

*nézd kondenzosíkot húz most a hangulat
férfiosztónom a légtérben kutat*

*édeni tölténnyel lövünk egymásra
nagy csata szemünk összevillanása*

*bájaiddal bombáz nőies lényed
s szívem bunker falán átör a lényeg*

2013/2 96.szám

Kis LART az INTERNETEN! www.kislant.hu

MAGYARI BARNA

versei

Szeretlek

azzal hogy lélegzel az élet
jót görget ennek az alaknak
belőled az asszonyi fények
kéjesen szívembe harapnak

mosolyaid mint szorgos hangyák
széthordják bennem az örömet
bájos ujjaid bőröm lakják
csókkal én is rád költözök

őszinte derű matat bennem
csodák forrasztják a fénykábelt
itt az éden varázsa rebben
mert ajkam kebleidre rálelt

lelkeink színes selymeiből
vers-masnit kötök szívednek
a vallomás belőlem kitor
én örökre nagyon szeretlek

Hangtalan fekszel

lefagy a kedd mint a gépem
nem jön be rajta alakod
gondban összemegyek érzem
hisztisből jóvá apadok

hangtalan fekszel műtenek
szó helyett véred szívárog
ki szeret mind itt van veled
ne hagyj itt ezt a világot

mert konkrét hírt senki sem ad
kimászik lelkem az agyból
fehér a fal mint a verslap
betűkön lesem hogy alszol

a percek most lassan folynak
remegésem hová rakjam
hogy ne fájjon semmi holnap
a jajt át kell szűrni rajtam

bennem győzelmi jeleket
mutat a remény két uja
s nekem a vidám életet
a te lélegzeted fújja

Ereidben fut az otthon

fekszel a kórházban némán
ereidben fut az otthon
talán gondolsz néha énrám
s szíved csöndjét le-leoltom

melledre a béke ül le
szabadnapos minden gránát
lelki deszkám összetörve
gyógyulásnak tartok állványt

csodák szálán függ a jövő
kaszkadőröz a szeretet
bennem néhány világ föl nő
ha simogatom kezedet

mondd egy csók hány génbe fér be
s mitől ragyog a test-liget
a vers vonalrendszerébe
kottázom mit dobog szíved

Magyari Barna
versei

Lágyan pulzál a létburok

az éj ma más bajuszt pödört
forognak lelkünk gömbjei
próbálok édeskés gyönyört
forró szívednek tölteni

csókjaim térdedre rakom
a végtelen enyhén álmos
ihletsávós verspaplanom
kettőnket hívat magához

a lét csapdái becsípi
néha tested máskor lelked
gyógyítgatlak fénnel mindig
ugye gyógyszer vagyok neked

a remények léggömbjei
emelgetik most a kedvünk
hogyan tudjunk emberek lenni
muszáj ketten beszélgetnünk

arcomon formátlan ráncok
az évek emlékművei
ha magamhoz közel járok
mosolyt te szoktál küldeni

erek mellé lángot ültet
naponta formás alakod
majszolom az ábránd-sültet
csókjaid finom falatok

bár van köztünk néhány kis zár
téged szeretni nincs korán
nekem a teljesség vibrál
szép kebleid monitorán

lágyan pulzál a létburok
megbontom a vasárnapot
ugye sejtéd ugye tudod
a perc alatt bőröd ragyog

szívem ellen nincsen vegyszer
mellkasodat is benővi
az összes éjt kéne egyszer
öleléssel bekötni

Kristálylépcsőkön mész fel az agyba

karomban virágosak a rétek
nyíló betűkből kirakom neved
néha a jó is elkaphat téged
mellkas-csapdámban ficáncol tested

forró szavam simogatja kezéd
neked bennem nyitva minden porta
de jó lenne most lüktetni veled
az éji varázs húsába forrva

versek zsinórja lelkedhez átránt
az édes sorsot kettőnknek szeljed
részként hoz át hozzám az ábránd
lefekszik mellém este a melled

ha játszom a jövőt türelmesen
tőled domborodik kedvem halma
nyári ruhádban sétálgatsz bennem
kristálylépcsőkön mész fel az agyba

ragyog a szemed ha hozzád érek
bőrömmel fényesítem életed
kettőnkéről szól bennem minden ének
bár te bementél szívem még remeg

Csoda ég a számon

a hajnal páraharisnyáját tépi
a sármos napfény a feltüzelt férfi
forróság matat a föld bőréen végig
hol hőség s hűség csókja összeérik

betűcipőben a vers táncát járom
az égő csodát ki oltja el számon
olykor a magány leveszi a lángot
a szókanóc végén mégis vibrálok

ahogy ragyogva te mellém telepszel
kínál az ajkad pár mosoly gerezddel
bőröd bársony szépen tagolt mondat
amit a szív bennem refrénként mondat

blúzodon átdereng kebled képlete
férfiöszönöm kérdezi éghet-e
mikor a szenvedély bennem feltámad
mellkasom díványán vetem az ágyad

boldogság spulnin forognak a sejtek
most valóság lesz amit rég csak sejtek
a lebegő varázs légzése könnyed
s fénylő örömről megkeni a könnyed

Kedvesem fürdik

fejemnél matat az ábránd ujja
az ihlet verset rajzol e tagra
s ha a szenvedély lelkesen fújja
fel-fel parázslík kedvesem ajka

pár széfben az agy mindent eltárol
abban melle van mi lehet ebben
a tevékeny est halántékáról
fénylő oldatként néhány csók cseppen

meztelen szavak közt bugyog a csend
ahogy kedvesem szívemben fürdik
mellkasom forró hullámokat vet
s örömről kicsapódik az úrig

Szerelem

bennem a szép mindig rád vall
ruhád alól nagy fény dereng
létezésed sugarával
világítod a végtelent

hiába ülök egyedül
szívem a hó körbejárja
megy a vérem hajt veszettül
te vagy a szerelmi sztráda

sok gát köztünk ma már nincsen
elmosták a gyöngéd estek
érinted bőröm gerincem
s hiszem ez csupán a kezdet

közted köztem forró minden
száll pár szavam susterregve
bíbelődve férfi szinten
varázst hintek kis kezdedbe

génjeink hogy nőjön a gőz
a tűzre pár csókot szórnak
öleléseimben te fűsz
kéjparlata vagy a kornak

Levetkőztek a csillagok

nincsen itt már koromsötét
a hold leoldotta övét
az égbolt is szépen ragyog
levetkőztek a csillagok

szenvedély vív szenvedéllyel
vérünkben zajlik a csörte
várjuk hogy a szorgos éjjel
az édent bőrünkbe töltsse

ha a romantika fárad
a csók ajkamon vet ágyat
s éjszakánknak nincsen titka
a szerelem elnémítja

Lelkünk kontya

elemet cserélsz a szóban
tőled vibrál a vallomás
ha simogatsz minden jól van
helyettem magányt tagol más

kezeinkkel minden rendben
derekunkat körbefonják
szépül bennünk a szerelem
hő készíti lelkünk kontyát

bármerre indul nézésem
bőrödön nincs idegenség
s az őszinteség fényében
forró sodnak testek eszmék

hozzád tolom csodám ha szólsz
nagy ereje van a vérnek
ahol te vagy teljes a sors
fájdalmak csak ritkán érnek

két szép melled a báj szobra
a vers mindenedet látja
s ahogy szívem szíved fogja
ragyogunk az éjszakába'

A tény torkáig ér a jó

titkainkon átüt a szív
vörösre fest a pillanat
egy kéz belőled itt maradt
érintése csontomra ír

erős a légmozgás belül
génen az én-huzat jár át
nyelv rázza szó-fóliáját
s a mondat kettőnkre leül

öt forinttal esett a csönd
teletankolom lelkedet

hogy itt is legyen szeretet
ne kelljen szedni odafönt

ahol te vagy minden szépül
rajtam repedést nem látok
tataroz a ragyogásod
szalad ingerem jaj nélkül

a tény torkáig ér a jó
vers helyett csókot betűzünk
lelkünkbe lobban be tüzünk
s a hő örökre maradó

Édeni étkek

leenném rólad az estét
felzabálnám ruháidat
létezésed kedély-festék
már a nézésed leitat

blúzod dombjain az ábránd
szopogat két szőlőszemet
vérrőzsém fűti a kályhád
ahogy szívem téged szeret

fűszerez szerelmi fényár
párolódsz csók-fedő alatt
pupillám fehér tányérján
te vagy az ízletes falat

hogy végleg nekem tündökölj
mondd hányszor kóstoljalak még
ha felőled hívna gyönyör
e verstől hozzád rohannék

Novák Noémi
versei

Se kávé

Cicomák, verselés, elkapkodott násztánc.
Ízetlenre hígítsz komoly szavakat.
Ó mennyit cifrázzuk, úgy várunk valamit,
bár lehet, hogy az Isten kevesebbet ad,

mint egy élet. Persze végszóval nem készülsz.
Csak nézés van, egymásba. Drámázás, vágyak,
ágybakávé, szendvics, szakáll, és szerelem.
Aztán váratlanul megvonod a vállad:

tücsök, nincs több szendvics, se kávé, elfogyott.
Ementek a lovak, a koci szétesett.
Bután nézem, hogy lesz valamiből semmi,
és hiányzol. De már nem mondom senkinek.

Öncsalás, hogy verset

Lassan minden stáción átesem.
Áramszünet. Gyógyszer a nyelvemen:
jobb lesz tőle, vagy nem, mit tudhatom?
Görbe járdák, ismerős utakon

tönkrement aszfalt, sok oszlop-kereszt.
Valami kínos, valami groteszk
készítés, görcs a gégen, a számon.
(Anyu, okos lány leszek, megállom —)

Gondolkodom. Fejfájás, kétségek,
hibák, de hol? Hagynám az egészet,
mert öncsalás, hogy verset, hogy róla.
Nem is írnék... ha mellettem volna.

Mezítlábás

Esküszöm, már szarul állnak dolgok,
mint kamasznak a mezítlábás bláz.
Harmincötből ahányszor tagadok:
semmit, s majdnem mindent megmagyaráz.

Gondolatból vagy hatvan kilobájt,
olaj nincs, se fehéritett vászon.
Unalmamban, netán félelmemben
rosszkor, rosszul, rossz szavakkal játszom.

Szerető

Akár a parton, szelíden:
talán séta, vagy szerelem,
éjjel az utat se láttuk.
Nem kellett egymásra várnunk.

Hormontúltengés, ágy, kezek,
felkiáltójel, ékezet —
Kevés. Vádolhatsz, vádolkak.
Kérdezz: akad-e fontosabb

a csendnél, mi összemarkol.
Egymásba öltött szavaktól
fájás, nevetés, ha buggyan.
Szeretőd, amikor voltam.

*

T. Ágoston László

Az egyetlen meggyfa

Tavaszkodott. Eltűntek a kertekből az utolsó makacs hófoltok is. Az egyre világosabb kék égen egymásba hömpölygő báránnyelűk váltották fel a hópelyhektől terhes, sötét borulást. És észak helyett délről fújt a langyos szellő. Bodor Péter kinézett az ablakon, megvakarta lisztes üstökét és halkán odaszólt asszonyának:

– Más éveken ilyenkor már a lemosó permetezéshez készülődünk.

– Más éveken igen – bölintott az asszony. – Más éveken örültünk, hogy mehetünk végre a hegyre friss levegőt szívni, fákat nyesen, szőlőt metszeni. Most meg örülünk, hogy lyuk van a hátsó felünkön, meg hogy kiengedtek a kórházból.

– De végtére is kiengedtek, és ez a fontos – lépett közelebb az ablakhoz a férfi. – Itthon vagyok, van egy meggyfánk és jön a tavasz...

– Ha azzal folytatod, hogy azt is meg kell permetezni, nagyon megharagszom rád, Péter. Nemrég még azért imádkoztunk, hogy sikerüljön a műtét. Aztán azért, hogy az operált gerinccel fel tudj csoszogni a lépcsőn, most meg arról ábrándozol, hogy fákat fogsz permetezni?

– No de drága Marikám, hát miről álmodozz a magamfajta egyetlen meggyfás városi paraszt gyerek ilyenkor, tavasz idején? Mars-expedícióról, vagy mélytengeri búvárkodásról?

– Lehetőleg arról, hogy ne rémisztgesse halálra a feleségét ilyen eszement ötletekkel, mert ha én infarktust kapok tőle, ki fog téged lesegíteni a lépcsőn?

Ezzel nagyjából le is lehetett volna zárni a vitát, ha a pincében nem állt volna

ott a stelázsra a jó öreg rézputtonyos permetező. Az pedig ott várakozott tisztára mosva, fényesre törölgetve, hogy évente legalább egyszer-kétszer a hátára vegye a gazda, és végigsétáljon vele a kerten.

No igen... Tíz lépést előre, tízet hátra. Ennyi maradt. De nem volt ám ez mindig így! Amikor még megvolt a hegyen az a kétszázötven négyszögöles telek tele szőlővel, gyümölcsfákkal, bizony jócskán akadt dolga a hétvégeken a rézputtonyos öreg permetezőnek. Szolgált is becsülettel éveken, évtizedeken át. Marika, a család fővegyésze keverte a permetlevet, Péter meg a növények fődoktora szórta a legeldugottabb levelekre is. Így ment ez mindaddig, míg az orvos rá nem tapintott a sajgó gerincére, s azt nem mondta, hogy tilos nehezet emelnie, meg ez is árt, az se használ, jobb, ha feladja a kertészkedést. Nehéz szívvel, de megvált a hegyi telektől. Vettek helyette egy olyan lakást a kertvárosban, amelyiknek van egy kis kertje is. Tíz lépés előre, tíz hátra, de föld van a talpuk alatt. Kis földben sok virág, egy kis meggyfa a régi telekről, és három tőke szőlő. A fákon madarak, és egy kis pad a kerítés mellett, ahova ki lehet ülni, s hallgatni a csivitelésüket.

Eladták a telket a kis piroscserepes bungalóval, a ballonokat, melyekben a borukat tárolták, a szerszámokat, mindent. Illetve azért a két kis kapát, a metszőollót, meg a permetezőt megtartották. Miért éppen ezek kerültek az új pince szerszamos polcára? Talán azért, mert olyan öregek voltak, mint a gazdáik. Vagy még öregebbek. Meg is jegyezte az egyik vevő, hogy ezeket nem árulni kellene, hanem felajánlani valamelyik múzeumnak. Ekkor Péter megsimogatta a vén permetező hátát és halkán annyit motyogott: „öreg pajtás, mi együtt vonulunk be az

örökkévalóságba.”

Aztán jött ez a fránya gerincműtét. Egy ideig moccanni se tudott az ágyon. Aztán a gyógytornász, meg a mankó. Újra tanult járni, mint egy csecsemő... Most meg itt a tavasz, meg kellene permetezni ezt az egyetlen megmaradt meggyfát. Prézsmítál az asszony. Rendben van az a dolga, de hát mégis csak meg kellene permetezni azt a szerencsétlen meggyfát!...

– Arra gondoltam – simogatta meg az asszony haját –, hogy a fürdőszobában megkeverhetnénk a permetszert, közben levihetnénk a lépcsőn, és a kertben öntenénk bele a gépbe. Így egyikkel se kell cipekedni. Az a néhány perc meg, amíg kiszórom azt a kevés permetlevet... Észre se veszi a gerincem. Csak a meggyfára, a három szőlőtökére, no meg legföljebb a rózsára egy kicsit. Ennyi, semmi több!

– A pincelépcső olyan meredek, hogy a közelébe se engedhetlek.

– Jó, de az nincs megtiltva, hogy te fölhozd a permetezőt...

– Megtiltva éppen nincs, de nem hozom.

– Mi az, hogy nem hozod? Már ennyire se vagy képes az én kedvemért?

– Ne bosszants engem, te, Péter ezzel a meggyfával, mert biz' Isten megharagszom! – mondta az asszony és kiment a szobából. Amikor visszatért, a férje ott ült az asztalnál és a növényvédő szeres könyvet lapozgatta.

– Nem emlékszel rá, mivel permeteztünk tavaly?

– Nem emlékszem, és nem is érdekel. Egyszer igazán kibírja permetezés nélkül is az a fa.

– De hát miért kellene kibírnia, amikor én megpermetezhetem? Ebéd

után fölhozod a pincéből a permetezőt, kipróbálom a kádban tiszta vízzel, aztán...

– No, ebből elég! – emelte meg a hangját az asszony. – Akit csigolyakopással operáltak, az nyögjön és pihengessen, ne álmodozzon holmi permetezésről! Még egy szó, és úgy megharagszom, hogy átmegyek a gyerekekhez és nem is látsz estig.

– Rendben van, fölhozom én azt a francos permetezőt a pincéből, ha még erre se vagy képes, aztán majd elmegy a gazdaboltba a Julika, és meg hozza a permetszert... Azt hiszed, nélküled már erre se vagyok képes?

– Hát ide figyelj, te makacs vénember! Vedd tudomásul, hogy nem vagyok hajlandó asszisztálni az önpusztításodhoz! Azt csinálsz, amit akarsz, de nélkülem. Ott a kajád a mikroban. Egyél, én meg átmegyek a gyerekekhez! – Ezzel vette a kabátját és elment.

Bodor Péter várt egy ideig, aztán melegejtette az ebédjét és megette egyedül. „Magsértődött az asszony – gondolta. – Nagy dolog, majd megbékül.” Délután megpróbált lemenni a pincébe, de sehol se találta a kulcsot. Ezen meg ő sértődött meg, és szó nélkül ülték végig a vacsorát. Este is némán ültek a tévé előtt, a legvéresebb események se tudták szóra bírni őket.

Valamiféle frontátvonulás lehetett az éjjel, mert mindketten elég sokat forgolódtak az ágyban. Már pirkadt az ég alja, amikor a férfi afféle igazi mély, horkolós álomba szenderült. És mit látott, amikor reggel a szemét dörzsölgetve az ablakhoz lépett? Azt, hogy Marika, a felesége ott, kint az aprócska kertben buzgón permetezi az egyetlen meggyfájukat.

Boér Tamás

versei

Sors

isten fehér
bárkáiba zárva
hánykolódhatunk
a baljós vizeken

hát a partot sose érjük?

magukra hagyva sorsunk
kézbe már ki veszi?

Magány

őszi füst kavarog
lúdbőrös füzek fölött

árván lengnek a nyirkos lombok

az ártéren fenyő-homlok
nyálkától szennyesen...

hull a levél, egyre hull
ősz ízét a táj beissza
könnyeid esőjét égi szemével
keserűn sírja vissza

csend, csend szitál...

Szerelem

vén tölgyként roppannék
a viharvert feledésbe
ha neved örökre
kérgembe vésnéd

Tisza-Maros-szög

Holdfényben, nyári éj varázs.
Süppedő homokban hever
a szürke part. A víz habja
mossa, s izzadó nádra ver

megőszült vizéből a Tisza.
A görcsös füzek, a gyökér,
a part megperzselte törzse
izzik a nyárban, de kövér

fa-ékek, zöld-pompa ragyog
a vágató folyók zajos
játéka közt. Zúdul a szőke
Tiszába a zavaros Maros.

Szántó-vető

szántó gőze forr, köré száll,
hallgatag robotol, ezüst ökörnyal
csavarodik át a lombkoronán

s csak ballag,
ballag az ekeszarv után

Halász

Isten vert magánytól roskadt bőszt
férfi-test, dér-hajába marva ősz
szálak tekeregnek föl-alá céltalan.
Ikrás iszapban keserű ezüst
halak, szájából fanyar pipafüst
fodrozó hullámot ér bizonytalan.

Bódai-Soós Judit

A szabadító hívás

Az idős asszony már lefekvéshez készülődött, éppen a hálóinget vette magára, amikor megcsörrent a telefon.

Fájós térdei miatt nem tudott úgy sietni, ahogy szeretett volna, de a telefonáló kitarónak tűnt, hosszan csöngetett. Az asszony felvette a kagylót, belehallózott, de válaszul csak egy kattanást hallott, mert a hívó fél szó nélkül megszakította a vonalat.

Már máskor is történt hasonló, de az idős hölgy képtelen volt hozzászokni. Évek óta egyedül élt, s ahogy öregedett és gyengült, egyre érzékenyebbé vált, és bármilyen apróság képes volt felzaklatni. Szörnyű képek lopóztak be a szeme elé, sötét alakokat látott, akik rátörnek az ajtót és meggyilkolják. Hallott már ilyet. Először telefonálnak, hogy megtudják otthon van-e, vagy csak azért, hogy jól ráijessenek, aztán jönnek, és megölik. Előtte talán még meg is kínozzák...

Gyakran mesélnek az emberek ilyesféle történeteket. Rengeteg hüligrán van manapság, aki azzal szórakozik, hogy magányos öregeket ijesztget, vagy elszedi, kicsalja a pénzüket. Nem lehet már megbízni senkiben. Jobb félni, mint megijedni...

Csupa ehhez hasonló gondolat kavargott az asszony fejében, és érezte, ahogy szép lassan kúszik fölfelé a vérnyomása. Az erek már hangosan doboltak a halántékán. A félelem a torkát szorongatta, és reszketett, mint a nyárfalevél.

Percekig álldogált így a telefon mellett, és próbálta meggyőzni önmagát, hogy ez az egész csak egy téves hívás

volt, minden rossz szándék nélkül, a félelmei azonban keményen uralkodtak józan esze fölött.

„Ha a férjem élne...” – gondolta, mint az elmúlt hét év alatt már számtalanszor. De most sem fejezte be a gondolatot, éppúgy, mint máskor.

Remegő lábakkal indult vissza a szobájába, hosszan elnyúló sóhajokkal csendesítve felzaklatott szívét. Sejtette, hogy ezt az éjszakát ébren fogja tölteni, mert az idegesség, az izgalom nem hagyja, hogy elaludjon.

Éppen csak leült az ágy szélére, amikor odakint, az előszobában újra csörögni kezdett a telefon. A váratlan hangra összerándult az öregasszony, s az ijesztő, sötét képek újult erővel támadtak rá. Nem mert mozdulni, ki sem akart menni, de aztán eszébe villant, hogy hátha a fia keresi. Felkelt tehát, és ismét kiballagott a készülékhez. A keze úgy reszketett, hogy alig tudta felvenni a kagylót.

– Halló – szólt bele bizalmatlanul.

– Jó estét! – csendült egy fiatal nő kedves hangja. – Elnézést kérek, hogy így ismeretlenül zavarom, de az előbb szintén én telefonáltam, tévedésből. Nagyon kapkodtam, mert sürgős dolgom volt, és amikor meghallottam a hangját, meglepetésemben szólni se tudtam, csak lecsaptam a kagylót. Ne tessék haragudni! Nem akartam telefon-betyárkodni, csak borzasztóan ügyetlen voltam...

Az öregasszony, mintha leolvadt volna szívéből a vasmarok, ami addig szorongatta, egyszerre könnyűvé és szabaddá vált. Nem hitte, nagyon régóta nem hitte már, hogy létezik ilyen könnyedség, mint ahogy abban sem hitt hosszú évek óta, hogy létezik még ennyire tisztességes

ember, mint ez a leányka, aki most felhívta. Aki azért hívta fel őt ismeretlenül, mert nem akarta, hogy ő nyugtalankodjon miatta. És valóban, ő már nem nyugtalankodik, most már nem...

Teste ernyedten a földre omlott, lelke pedig örömmel szakadt ki börtönéből. Többé nem félt.

– Halló! Halló! Ott tetszik lenni? Ugye nem ijesztettem meg? – hallatszott az aggódo kérdés a vonal végéről, de már senki sem felelt.

Bódai-Soós Judit

Csak adni kérek

Ne tégy mást, csak várj rám,
s ha vársz: megérkezem.
Nem kell pompa, márvány,
elég a csend nekem.
Szólj hozzám e csenddel
és hallgasd sóhajom,
érints meg szemeddel,
s ne fogd le két karom...
Nyiss rést lelked mélyén,
melyen át beférek,
– nem várok semmit –
csak adni kérek.

Bíró László

Emberből vagyok

Naponta számítógépemhez ül
a végtelen és letölt a netről
pedig ez csupán másolat mert én
nem fényből vagyok hanem emberből

nehezen kapja meg e-mailjét
bordáim között a nagy szenvedély
hiába küld aktképeket a gond
ha lelkem portáján egy szende él

kiköpöm számból az éjszakát
már túl ízetlenek a csillagok
magamra csukva minden fájdalmat
íz és víz közt a vérig ballagok

A szavak átlátszó pihék

az összes életet tartom a szememben
nem is olyan nehéz a világegyetem
itt egy koszos erkölcs ott ételmaradék
élő az élő torkába harapna még

szállnak a szavak a sok átlátszó pihék
lelkemben a vers néhány égője kiég
de a fény hámrétege amúgy is kopva
naponta túl sokat fürödtem a sokkba'

lehet e kurva léten nadrág vagy szoknya
nem gerjedek én már holmi halmazokra
könny-smirgli dörzsöli a szemem pirosra
a csönd derekamon a magányt kioldja

Németh Dezső

Egomi vidámságbolt

rapmese

Egom meseváros királya: Galiba,
sok embert vitetett már be a dutyiba.
Ennek a zsarnoknak az apja Döbrögi;
akire tutira berágott a Matyi.
Nagyon figyeljétek egomi gyerekek!
Mit csicseregnek a fákon a verebek.
Azt beszélük városszerte,
hogyan lesz a serteperte.
Ref.
Nagyon figyeljétek egomi gyerekek!
Mit csicseregnek a fákon a verebek.
Azt beszélük városszerte,
hogyan lesz a serteperte.

Mikor Petőfi Sándor a vándor, Egomban a mesevárosban járt, kicsi táltos lóra, pegazusra talált. Ült a ló egy széken és mobiltelefonált. Délibábot rendelt Galiba részére, mert ezt kívánta meg királyófelsége. A Vidámságbolt előtt ült a paripa, a szájában füstölt egy szép cseréppipa. Petőfi elővett egy nagy kockacukrot, és a pegazushoz költőszóval szólott:

– Kis lovacska, szép lovacska, cukorka van a markomban.

– Nem kell nekem a cukorka, csak a szavak tűzparazsa, így repülök fel magasra, egészen a csillagokba. Verspörkölt lesz az ebédem, versgulyás a vacsorám, híres magyar poéta lesz az én kicsi gazdám.

– Hát akkor én, jól tartalak, annyi verset ehetsz-ihatsz, tele lesz a gyomrod, én vagyok az a poéta, úgy ahogyan mondd. De hogyan hívnak, te ló? Mondd a neved nékem! Azt is mondd el, mit keresel ezen

a vidéken!

– Édes gazdám! – kiált a ló. – Pegaznak hí itt mindenki, tündérhonból hozott neked Kukorica Jancsi. Itt szolgálok a Matyínál, neki varázsolt el a nagy libakirály.

Örömben a kis gebe leteszi pipáját, és Petőfi Sándor köré csavarintja szárnyát. Hát, ahogy ott ölelkeznek olyan poétásan, rájuk kiált az utcáról a Jancsi vidáman:

– Mit nem látok! – kajabálja Kukorica Jancsi. – Te vagy költőm? Sándor bátyám! Ki vagyok, találd ki?

– Nem nagy dolog – szólott Sándor. – Te vagy Ludas Matyi netán, akit Döbrögi uraság vágott a ludakért kupán?

– No, ne bomolj, Sándor bátyó! Nem ismered János Vitézt? Még a paci is megismert, parolázik velem, no, nézd!

Petőfi most közelebb megy, hátba vágja Jánost, aki ölelgeti nyakán a kis gebe táltost.

– Hogyne ismernélek, pupák!

Előkerültek a pipák a vászon tarisznyából. Füstölögtek, pöfékeltek, még a Pegaz is pöfékelt cseréppipájából.

Aztán megérkezik Matyi, a csárdabolt gazdája, vele van a három énekes libája. Képzeljétek gyerekek, mikor a verebek meglátták a csicsás csajokat, lekajolták az asztról a kacagó-magokat, aztán a verebek annyira nevettek, hogy minden meghóttak, és az asztal alá estek. De ez a bolt nem egy közönséges „csárda”, mert ez a meserapperek tanyája.

„Kapni lehet itt nevetésvizet, kacagómagot meg hahotakenyeret. De van itt mosoly-csoki, röhögő hamburger, kacajszalmakrumpli, mindenféle rumli; tökjó balhész cucc” – ezt kiabálja a bolt előtt egy strucc.

– No, de libalányok, ne csak a szátok

tátsátok, hisz tele van kacagó-maggal a táskátok. A kis csávóknak vigyetek! Egyetek gyerekek, hogy vidámak legyetek. De jó, hogy itt vagytok, mert számítok rátok, amikor meglepnek az úri zsi-ványok.

– No, de mondd el, öreg! Honnan van e boltod? Kik ezek a libák? Jól megy e a dolgod?

– Ezek mesebeli beszélő libák, énekelnek, táncolnak azért ilyen csicsák. A szőke a szóvivőm, ridikülben viszi a szót, az a másik hosztessz: hoz-tesz borra-valót. A harmadik görll. Ő görllkorcsolyázik. Elvárásolt királylányok, a fejükön látszik. A libakirályt megmentettem a vörös róka szájából, s a három legszebb lányát nekem adta hálából. De csak tengtem-lengtem, és elszegényedtem. Aztán az ötletem a fejemben forgott: Az, hogy nyitni kéne egy Vidámságboltot! De csak legyintettem: Egye meg a fene! Ehhez nekem egy varázsló kellene! Mikor ezt kimondtam, ott termett ez a ló szemem előtt nyomban, azután meg így szólt: – Mit parancsolsz gazdám?

– A rézfán füttyös vadlúd csípje meg a fajtám! – kiáltottam. És erre a földből kinőtt ez a rézfa, nevető levelek csilingeltek rajta, az ágán e randa vadlúd füttyögetett, leugrott a fáról s a hátsómba csípett. Ez oldotta meg a gondot, mert eszembe jutott mit a libakirály mondott, hogy teljesíti három kívánságom.

Harmadikra azt kívánom, legyen egy Vidámságboltom. Alig, hogy e szavakat kimondtam, ez a Vidámságbolt idetermett nyomban. Asztal, szék, pódium, látjátok? Itt vannak. A pódiumon pedig libáim táncolnak.

Mondja ám a mesét rendesen Matyi, mígnem átöleli őt is a paci, aztán Jancsi meg Petőfi fölkapja vállára, körbe viszik s

rádobják a pegazus hátára. Pegazzal vidáman, szegecselt bőrcuccban, surranóval a lábán az utcára dobban. Táncol a pegazus Matyival a hátán, amikor elibük begördül egy járgány. Nagy hasú Galiba meg a kísérete dögnagy Limuzinnal dübörög a térre. Meglátja mindjárt a libalányokat, és baseball ütőjével a Matyira mutat:

– Hé, te libás fazon, mennyi lesz az anyyi?

– Száz euró, felség, ennyit szoktam kapni.

– Na, ne tedd a burád, tíz eurót adok, s beugranak verdamba a kis libacsajok.

– Nem uram! Ennyiért nem adom a libám.

– Szóval nem értesz a szép szóból, csórikám! Akkor elveszük a libáidat ingyen. Nálam táncolnak estére. Ennyi, mese nincsen. Sőt, most megkóstolom a híres italodat, csak azután töretem össze a csontodat.

– Aztán kend ne bántsa e háznak gazdáját, mert megküldöm kardommal azt a hájas hátát. Hiába lett kend a magyarok királya, előttem a szegényt ne piszkolja szája!

Kukorica Jancsi egyre közelebb lép, Galiba, a király, pedig tolat hátrébb.

– Fogják le! Fogják le ezt a tolvajbandát! Azt a libás fazont meg a Kukoricát. Ötven botot rájuk, a tömlöcbe velük, holnap meg hajnalban levágjuk a fejük.

Int a két óriás testőralaknak, akik vasláncokkal Matyira rontanak. A Pegaz hátáról nyomban lerángatják, és a kezét-lábát jól összeláncolják. Kukorica Jancsi a kardjához kapna, de most veszi észre, hogy azt otthon hagyta. Így elfogják könnyen, lábát vasra verik, és azután durván Matyi mellé lökik. Hanem Petőfi, a furmányos poéta, két hordó nevetés-vizet

veret csapra. A három libalány hordja korsószámra, amíg nem Galiba esik hahotába: – Hahaha hihhi, hihhi hahaha. Bruhaha-bruhaha, bruhaha-bruhaha. Megparancsolom én a király Galiba, haha, hogy mostan velem röhögjön mindenki, bruhaha! Ti is kiskrapekok velem nevesetek, hahaha, mert különben levágotom rohadttökfejetek, bruhaha!

A testőrök is már annyira nevetnek, hogy óriás testükkel mind a földre esnek. Ekkor berontanak a csákós gyerekek, kezükben pörögnek gyorsan a kötelek. Megkötözik erősen az óriásokat, s Matyiról, Jancsiról leszedik láncukat. Fakarddal, nyilakkal, csúzlikkal őrt állnak. Nincs menekülése a díszes társaságnak.

– No – mondja Petőfi –, eljött az ideje, hogy a porba hulljon a Galiba feje. Utána pedig a bohóc miniszterek, mind lenyazásba részesüljenek.

– Állj meg Sándor bátyám! – szólott mostan Jancsi. – Nem nyakazni kéne, hanem próbát tenni. A magyarok Istene azt kívánja tőlünk, hogy ne sározzuk be régi dicsőségünk. Az asztalon áll ez a szép veretes láda, ebben van a jogar, meg az országalma, mellettük ragyog a király koronája. Jancsi most kinyitja a láda fedelét, és kirakja országunk három szép jelképét.

Mostan figyelj öreg! Az agyam susterég. Ős öreg ékszerek, rubinnal fénylenek. Jogarunk az igazat példázza, aki kézbe veszi és hazudik, megnémul a szája. Országalmánk az összefogásunk jelképe, széthúzóknak billogot éget tenyerébe. Aki pedig király akar lenni, annak a nehéz koronát kell vinni. Ha összecsuklasz öreg, nem lehetsz király, de senkit se bírálj, inkább húzz el innen, mint egy döglött sirály!

De hát mindennek eljön az ideje,

vörösödik nagyon a Galiba feje. Kótyavetye, a pénzügyminisztere, neki az almától szénéd ég keze. Jajgat, ordítózik, a vízcsaphoz viszik. Utána jön Trehány, paragrafust hány, de mikor a jogart veszi a kezébe, elnémul a fazon mindörökre. Aztán jön Bumburnyák az oktatási krapek, ez egy vakerátor, vadiúj az iskola rendszere, de a jogartól neki is megnémul a nyelve. A királycsávók már meneküléneek, de a gyerekek megállítják őket. Galiba királyt az asztalhoz viszik, a dögnehez koronát a fejére teszik. Lép vagy kettőt-hármat, aztán összecsuklik, varázskorona a fejről leugrik.

Vidulnak a fejek, a gyerekek nevetnek. Azután csúzlikkal Galibára lónek. A rézfárról leugrik a vadliba ízibe, s belecsíp Galiba zsíros fenekibe. Most már körbe járnak, most már körbe futnak. Örülnek a csávók, hogy menekülni tudnak.

Azután Petőfi szólott poétásan:

– Elbírod-e a koronát, János Vitéz, lássam!

– Mi az, hogy elbírom? Hisz lovamat is a hátamon vittem, olyan könnyű volt, hogy tollból van, azt hittem. No, de ennek a fele sem tréfa, lónál is nehezebb az ország koronája. De tegyétek fejemre! Jobb kezembe jogart, az almát a balba, király leszek, ha a nép is ezt akarja.

De még a világ sem látott ilyent, öreg. János Vitéz állta a próbát, mint a cövek. Tapsoltak, hurráztak az egomi emberek. Körbe táncolták a csákós gyerekek. Nem némult meg Jancsi, nem égett tenyerébe billog, hanem teljes díszben a Limuzinhoz ballag.

Matyi pedig rögtön a volánhoz ül, és mint egy madár a téren körbe „repül”. Petőfi is felugrik a Pegaz hátára és utánuk vágtaáz lóhalálába. A gyerekek kiszabadítják az óriásokat, aztán ők is

járlák dübörgő táncukat. A Vidámságbolt előtt kacagnak az emberek. A nevetés-víztől, a kacagómagtól az ember gyereke soha el nem patkol.

Jancsi király táncol, vele táncol népe...

Ezzel kiskrapekok a mesének vége.

Juhász János

Veled Uram

Imámat végzem:
Mezítláb járó csöndben
Itt vagy mellettem.

Te vezess

Vezess utamon!
Te tudod mi jó nekem
Uram Istenem.

Jó úton

Termő szőlőtő.
Fiaid asztal körül:
Megáldott ember.

Önzés

Önző szeretet,
Érdekszomj barátság hajt:
Fogy a bizalom.

Felber Zsolt

Mikor elmentÉL

Bús arcom az ablakhoz szorítom,
Odakünn hócsillagok ringatóznak,
Harapós kedvében van ma a tél is,
Percei dermedt csendet hangolnak.

Hiába úzi szívem Prométheusz lángja,
Ha a fagy nekem szegezi halántékát,
Belém keseredik a múlt minden öröme,
S kapum alatt ébenarcú árnyék jár.

Szívembe ólomszárnyú bánat búvott,
Az ég is temető-fehér könnyeit hullatja,
Hóba préselt lábnyomod a messzibe vész,
S kihullik emlékkönyvünk utolsó lapja.

Nekem nem az ezüsthéjű hólepel fáj,
Mert a hó alatt ott lapul a kikelet,
De nyitva hagytad magad mögött az ajtót,
S lelkekre tártad a hideget!

Tengermederben

Tengermederben alussza álmát,
Kéklő mélység dobja rá fátylát.
Bágyadt kagyló résnyire nyílik,
Szürke szemébe könnyesepp illik.

Alant a mélyből, homokszem szálldos,
Csonthéjak közt várja a vánkös.
Selymes hullám ringatja nászát,
Világra hozza gyöngyhajú lányát.

Csepeli Szabó Béla

versei

Egy vén cseresznyefához

Hej, édes öcsém, vén cseresznyefám,

te sem vagy már mai gyerek!
Lám, te is hatvanhat éve már,
hogy itt élsz, itt állsz e tájban,
s mélyre eresztve gyökereidet
a jó hevesi földbe,
holt após-apám megrepesztett
két bölcs kezéből óriássá nőve
ma is válladon tartod az eget
törékeny kis tanyánk felett,
bár jól tudom és érzem én,
hogy a te kemény 66 évéd
nagyobb idő a cseresznyefák között,
mint az én tüskéktől megtépett
72 emberi évem,
embertelen világunk erdejében,
így hát fejet hajtok előtted,
s érezve hajlíthatatlan törzsed
és hatalmas lombod belém áradó erejét,
megköszönöm néked termékeny
szép szerelmedet a földdel,
s azt, hogy dacolva az idővel,
ma is megtermed pirosra érlett
jójú, ropogós gyümölcseidet,
s meg-meg édesítve keserű száunkat,
nap mint nap elhited velem,
hogy ebben a tiszta esőkben
és kijózanító hűvös szelekben
meg-megfürdő és meg-megújuló
kis faluszéli kertben is
meglelhetem és megteremthetem
azt az égi és földi csodát,
amit a kavargó, lármás nagyvilág
kegyetlenül összetört bennem:
a csendet
és azt az Éneket, azt a Zenét,

azt a harmóniát,
ami a madarak parányi csőrén
felcseng,
ha dúsan termő vén ágaidat
bearanyozza a nyárhajnali fény,
és a kék-arany alkonyi égen
árnyékba merülő kései Nap...

Heves-Bernáthegy, 1996

Csillagfény

Éjszakánként, ha ceruzám hegyén

fel-felparázslík egy-egy versem,
mindig tűnődve nézem én,
hogy vajon túl él-e engem?
Mint kihúlt csillagát
– a fény.

A leáldozó nap sugarainál

– Nagy Lászlóra emlékezve –

Lám, itt vagyok már,

éveink tüskés erdején átvergődve,
lent a Nagy, Árnyékos folyónál,
ágaktól megvert, Éneklő Ember,
szemben a Végtelennel,
s bár nem is sejtem, hogy Odaát
mi vár rám,
íme, a leáldozó Nap sugarainál
fél térdre esve felkészültem arra,
hogy égi és földi háborúktól sebzett
életem
néhány megmentett szép madarát
és „a szerelmet átvigem
a túlsó partra...”

1998. június 20.

Németh Erzsébet
versei

50 éves érettségi találkozónkra

Csak tegnap álltunk föl e padokból,
nem félévszázada –
fülkénkben még ott dobol
legszebb éveink hangos udvara.
Pedig mekkora időt és teret
jártunk be közben...
ifjanc-erős képzeletünknek
hány pár bocskora szakadt,
álom-folyók száradtak ki,
s megáradtak emlék-patakok
míg virágba borult,
és szerelembe a világ –
Változott millió színárnyalat,
koptatva lelket, s harmóniát.
Óh, nem az út, életünk fogy el!
Nyarunk már oda...
fanyar ízek gyűlnek a szájban,
bár puli-hú reménnyel
(akit még tudott)
összeterelt az áldott pillanat..!

Ki mer?

Ki mer ma szeretni engem,
mikor a Nap kettéhasad?
Ölemhez érő ujjaiddal
hamuvá égetnéd magad.

Ki mer ma szeretni engem,
mikor a felhő földig ér?
Ajkamhoz érő ajkadból
élet is buggyan nemcsak vér.

Ki mer ma szeretni engem,
ha világajtókon kattann a zár?
S melleim csapdája között
a fogolyra halála vár.

Mintha

Mintha csontomból is
ki lennék takarva:
villogó, meszes
emlékezet
feszes nyújtózásom
tavaszban, őszben,
árva-fehér vacogás
hajdani létem,
belecsavarozva
örök árnyékába
– dermedten –
a megsemmisülésnek.

Megszínesül

Vetkőzöl... Levetett
ruhából eltűnik a szín:
a dac-sárga, nász-narancs,
buggyanó vörös,
s marad a süketnéma kín.

De eljön a reggel...
Ég-könnyű lesz föld-nehéző napod,
megszínesül múlandóságod,
mire blúzod és szoknyád
magadra kapod.

Lángrakap

Ahogy lángra kap
sorra a pillanat:
egyetlen máglya lesz a lét.
Ha akarod, ha nem:
átveszi lábad
és járja fénye ütemét.

Ötvös László

Ihlető rajz

Ím, az ihlető rajzot
köszönöm Zsófikának...
Állok a zöld mezőben:
fent kék ég és nap...
Csalán és szép színes
virágok gyógyítanak!
Ím, az ihlető rajzot
köszönöm Zsófikának!

Debrecen, 2006.

Sötétség és ébredés

Múlik a sötét, felébredtünk:
Isten kezében van az életünk,
Jézus könnyörög érettünk,
Szentlélek védő-üggyvédünk...
Múlik a sötét, felébredtünk!

Nyírbogdány, 2005.

Barát és ellenség

Barát és ellenség
ölel,
külsőleg minden egyezik,
megfelel!

*

Nagyképű az ember,
látom,
és eszembe jut a
majom!

Hajdúbagos, 1974.

Hans-Guido Klinkner

A tengernél 4

Am Meer 4

Az ég arcát
sokszínűre festi
a nap, a szél, a felhők.

Hullám hullám után törik meg
bömbölve habkoronásan a strandon.

Az idők ritmusában
gyűjtünk új erőt.

Cote d' Argent 2012

A tengernél 7

Am Meer 7

Már csak felhők
vitorláznak a tenger felett.

Diselmotorok hajtják
a hatalmas hajókat által az Óceánon.

Egy napon majd
nap- és szélenergia
váltja fel az olajfaló hajtóműveket.

Cote d' Argent 2012

A verseket fordította: Bayer Béla

*

Csillag Tamás

versei

Egyre jobban értem az apámat

Oldódik a magány, oldódik a bánat,
minden férfiban nyüszít az állat.
Egyre jobban értem az apámat...
– a férfiak csak vigyázni vágnak–

Kopó konokságom az éveké,
már nem zsiborog a fájás, hogy menjek.
Batyum kibontva, hazaértem és
vigyázom azt az egyetlen egyet.

Szeretóm nézem, ahogy izzó vassal
ruhákat – hétköznapokat – vasal.
Szelíd mosolya rendet tesz bennem.

A hajtott ruhák tornyai felett,
– mintha otthon lennének – este lett:
tenyere pihen nyitott tenyeremben.

A fiatal anyák mosolya tiszta...

A fiatal anyák mosolya tiszta,
elringatják fehér babáikat.
Maguk régi takarókban alszanak,
meggondolják, vegyenek-e másikat.

A tegnapi vacsora a gázon.
Konvektor kattog: nem válogat a tél.
Kigombolják rajtad a kabátot:
enni adnak, ha tegnap sem ettél.

Ringatnak, amikor keveset alszol.
– a hétköznapok rutinja elmajszol –
A gyufafejek mérgét letörlik.

Mosolyuk hiába fehér, tiszta,
– belőlem a fájást hiába issza –
akkor is tudom, hogy esteledik.

Lámpafény mellett...

Lámpafény mellett egy komoly
kisfiú ül, valahol bennem.
Tűnődve keresem magam
a rövid munkaszünetekben.

Úgy érzem, isten itt hagyott
minket. – Talán azért ilyen szar. –
Délutánra elkopik hitem:
de szeretőm megtart, marasztal.

Hazavár engem, beenged,
szerelme befűti a szobát.
Fogja kezeim, mosolygok,
őrzöm nehezedő mosolyát.

Valahol

Kurta nappalokra hulló,
ólmos, tiszta csend a tél.
Minden tárgynál némább vagyok.
– régebben többet neveltél –

Anyám könnyeit sírom, tudván:
a rendszer elmarta apámat.
Komoly kisfiúként takarom
sírásra remegő számat.

Keveset alszom, belül ez
a férfikönny mar, mint az alkohol.
– magad előtt őszinte lehetsz –

Szobám mozdulatlan. Isten dalol.
Tapasztom fületem a csendhez:
a dallam mindig megcsuklik valahol.

Barcs János

Nyugtalan Nap vágat

Nagy Gáspár költőtársamnak

Reccsenő pajták, ólak, vén szarufák rendje
közül futottunk védtelenül a végtelenbe.
Kutyátlan kísérők kamasz pásztoraiként
hónalj alá csapva a PANNON minden szelét.
TE otthoni harangszót dugtál zsebedbe: –
s jöttél caplatva beállni e „seregbe”,
abba, ahol senkit nem várnak,
s a gyöngék oly hamar kapitulálnak
a kikiáltott betűvető „bajnokok” előtt.
Te a tolladdal ijesztgetted a csípős őszt.
Szanaszét szárnyalt bölcs gondolataidból,
hamar kiűzted paradicsomi angyalaidat: –
Tarlók, fűszálak lándzsái közül a menekülőt,
s láttál, magad mögött hagyva a Bakony-ködöt;
csak a szárnyak lebbenését őrzöd –
bemocskolhatatlan perc-pillanataidban,
mikor friss habarccsal mostad tenyeredet,
mert megfejtethetlen NAGY erő futkosott benned,
mint jó lázmérőben a feszes higanyszál,
mint magasfeszültségű drótban keringő áram.
S combnyakig járkálhattál az örült kavalkádban:
Néha csak vergődve a megcibált magányoknak
meg nem állítható, drága perc-pillanatában,
merengőn lesve a hajnalfényű pirkadásba. –
S lám: az ördögi körök egyre és mind fölszakadnak,
helyet adva a folyamatosan fölbredő Napnak,
hol megáldva lested a hajnalban ébredő fákat,
hadat üzenve ennek a bemocskolt világnak, –
fékezve tajtékos sörényű lázas paripádat...
S nézted, ahogy sírtak az egykor boldog mezők.
S micsoda tűz éget: Nyughatatlan Nap vágat...
– Mondd! Báránytalanok lesznek a legelők
ott, ahol nem régmég kútostorok ragyogtak?!

Győr, 1977

Oláh András

a címzett ismeretlen

délutánra vártalak aznap de kint már
az utcalámpák doromboltak álmosan
mikor az ingemen igazgattad
zavartan a gyűrődéseket
idegen voltál – mint még sohasem –
mosolyod sírásba botlott
éreztem a maró sós ízt az arcodon
ajtó csapódott s tudtam
nem hagytál el csak kiveszett az ujjaidból
az a bizsergető szomjas fájdalom
ahogy ügyetlenül elejtettelek
mikor a lépcső alattad örökre elfutott...

hogyan magadba zárj

a levelek is visszafelé hulltak azon az éjjelen
beleolvadtunk az erdő szövetébe
cipőm orrát bámultam félszegen
a bugyrot ahová Isten száműzött
karjaid rejtekében vacogtam – hagyva
hogy az esőcseppek végigfolyjanak szerelmünkön
hogy benned lassan átmelegedjek
s hogy magadba zárj – mint gyűrűiket a fák

zátonyok

az álmokat hátára veszi az éjszaka
s az ébrenlét roncsoló zátonyai közt
navigálja mintha a sziklákról
visszahátráló hullámok zokognának
s én rettegek: reggelente
kinek a lelke ébred bennem...

Móritz Mátyás

Csendes vallomás lehajtott fejjel

Édesanyám az, aki begyolcsozza bánatom,
hiszen óriás Ő, én pedig egy gyerekember;
a tekintetét mindig ott érzem a hátamon,
a mindenséget látom benne a két szememmel.

Ő virrasztott mellettem, ha rettentett az álom,
szava sose volt bántó, szava nem volt goromba;
ha életem is adnám, maradna adósságom,
a szíve tűzén melengetett gyermekkorombá'.

Pedig élete fáján ezeregy tövis terem,
és sokszor érezheti magát számkivetetten;
a képzelete határtalan és időtlen,
ha villám is sújtja, erős szíve meg se rebben.

Hollót nem hörög, ahogy sakált se kiáltozik,
ha a félelem fegyverét szívére is dobja;
még akkor sem, mikor minden reng és megváltozik,
gyermeki ábrándom csókomat arcára lopja.

Benne a remény nem bukik el, és nem botorkál,
úgy száll madárként, hogy szelíd árnyát is elejti;
gyermekhangra íródik most neki ez a zsoltár,
neki, aki értem még magát is elfelejti.

És csak csodálkozni lehet, hogy össze nem roppan,
úgy írom neki ezt a verset is döbbenetben;
robogó vonat előtt is megállna nyugodtan,
kit ritkán öleltem meg, pedig mindig szerettem.

Magára még a poklot is ruhájaként veszi,
ott van mindenhol, fejem akármerre is vesselem;
tekintete a halálom is lefegyverezi,
ezer élet is kevés, hogy egyszer ne szeressem.

Csodálatomnak hangot adok, de édes kevés,
mint az égbolt, amelyiken nincsen fényes csillag;
kevés minden szavam, mint egy befagyott vízesés,
mint az üres bölcső, amit az üres ég ringat.

Hogy lerójam kegyeletem, keresem a módot,
szeretném érte sebeimet véresre marni;
hiszen bennem a szeretet mindig csak szabódott,
ezt szeretném most e költeményben kitakarni.

Étetett ha éheztem, és betakart ha fáztam,
tűzet gyújtott akkor is, mikor a vihar verte;
lehajtott fejjel, fejét még meg nem koronáztam,
ezt teszem most, megbabonázva és térdepelve.

Kívánva: neki ne csak egyszer nyíljon a róza,
hogy égjen dió-szeme, ne legyen benne bánat;
hogy ne legyen neki már többé sírni valója,
ne fordítson a jó sors neki sötéten hátat.

Ha kell jó vitézként vágatsz és nyargalsz a holdnak,
engedd hogy könnyeidnek arcodon árkot ássak;
remélem, hogy a soraim el nem rongyolódnak,
ne fedd el magad, engedd hogy a szívedig lássak.

Édesanyám, most neked írok, és hozzád szólok,
Te vezettél, hogy a ceruzámat kézbe fogjam;
hogy végül ez a vallomás is megfogalmazódott,
mellyel engedd meg, hogy a térdedhez kuporodjam.

A vallomásom a tiéd, ez a rímbe öntött,
amelyben talán a szíved rejtekébe láttam;
versszilánkjaim legyenek a számodra gyöngyök,
amiért versírásra görbítettem a hátam.

Lelkes Miklós

Csodálkozásaink

A fák között kedves tavacska-óra
ezüst számlapja intett égi jóra, —
de fent az ég lentit nem látón ment el,
s felhő lángolt fel fehér szerelemmel.

Csodálkozásainkból áll az élet?
Faágakra a művészek kilépnek.
Madár, a szárnyán eltűnődő kéekkel,
sárgával, zölddel, — csöpp piros mesét lel,

egyszerre bohóc, és egyszerre bánat.
Váratlanul a szívedig kiálthat,
s ott is maradhat még, mint őre cöndnek,
s mosoly-szépségbe átgurulhat könnycsepp.

Már minden bűvöl: sebzett hegycsúcs, erdő,
s távlat, felejthetlent elfelejtő,
sakktabla ország túltengő paraszttal,
a végtelenbe tolt terített asztal,

király, királyné, feketén-fehéren,
vesztes játszmák öröklött faluvégen,
kucsmás kocsmá, míg havas telét várja,
s jég reccsen, kél gerincek jajdulása.

S akit keresünk mélybe mentett hitben?
Kukucs! Kukucs! Ott vagy, bújóska-lsten?
Gonosz játék ez! Isten? Örög? Élet?
Jó és rossz lehet, hogy helyet cseréltek,

mint gyermekek, ha szerepük megunták,
s a rájuk rótt fásasztó kerti munkát.

A jó rosszat tesz saját szép nevében,
s a rossz se jót, — csak nevet az egészen.

Forog a test, vér, csontok kopott malma.
Oly nagy hiába-holnapok hatalma!
Viháncol tánca víg álarcosbáznak,
s az ember néz, mint tehetetlen állat.

Sakktabla-ország, bámuló parasztok,
új hantokon felzengő rókalantok!
Csodálkozunk. Én rajtatok, — s ti rajtam,
mert kimondom: — Bájba burkoltan baj van!

Szokás templom, áhítat kinti égre
rá sem tekint, bezárt arany zenéje
csillog, de benne középkori árny van.
Mit ér a csoda csodába bezártan?

S mit ér csodának kikiáltott hitvány
csalás, megannyi szégyen, hamisítvány?
Nem hirdeti hitek borlovagrendje:
mennyi a kimosdatott szerecsenje...

...és szabadságot hoztak-e a szentek,
vagy köldöknéző életükre kentek
kenceficéket hasznot leső mások?
Olyan furcsák az időváltozások!

Csodálkozó sakktablás világnak!
Híres Tíz Törvény hívei hol járnak?
Kettős büszkeség bús, paradox bérem:

világunk értem, — és nem értem mégsem!

2012

Németh Erzsébet

Tavasztávirat

Ti-ti-ti, tá-tá!
Tá-tá, ti-ti-ti! –
érkeznek a tavasz
fürge morse-jelei,
s apró zöld ruhás rügyek
gyűjtani kezdik
ereinkben a tüzet.

A **Lant** Irodalmi Folyóirat
előfizetési díja egy évre: 1.500,-Ft.
Előfizetni postautalványon lehet a
szerkesztőség címén. A lap évente
hat alkalommal jelenik meg.

kis **LANT**
IRODALMI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: Németh Dezső
Irodalmi szerkesztő: Németh Erzsébet

Szerkesztőség címe:
Németh Dezső
Lant
1211 Budapest
Ady Endre út 5. 3/10.

Telefon: 277 7196
Mobil: 06 30 431 7837

Kiadja a Lant Irodalmi Klub
Magánkiadás

www.kislant.hu

ISSN 1788-7542 (Nyomtatott)
ISSN 1788-7631 (Online)

Móritz Mátyás

Egy fehér lap...

Láttán elfog a félelem és a csodálat,
ami egyszerre hőmező és küzdőterem;
nélküle szégyentelen volnék és egy állat,
a hallgatás és az üvöltés is itt terem.

Elvérezhetek és meg is dicsőülhetek,
míg a Múza ringat, mint hős paraszti dajka;
szívet és lelket is egy fehér lapra vetek,
hogy akár a lágy gyümölcs, vers teremjen rajta.

Megsimít közben a bánat, megsimít a bú,
megtúrva az angyalokat és ördögöket;
fejem fölött ha nem is lesz töviskoszorú,
ha nem is koronáz majd meg a széles tömeg.

A tollat papírra szegezem, én a bátor,
mert a magam fajta magát ezzel kúrálja;
akármit is mond rám a sok agitátor,
a főszerkesztők öntudatos diktatúrája.

Írás közben lelkemben kigyúl sok-sok máglya,
hogy égő ketrecem négy fala összedől rögtön,
papírra vetem ami a májamat rágja,
és az elkészült verssel magam felköszöntöm.

Műkedvelő írók, költők jelentkezését is várjuk! Az elfogadott írásokat közöljük!
Ára: 250,- Ft.